

XVIII

משל עורב וכבשה

לא החליף את אשר לך. מרס יבא אחר בגורלך:

עורב ישוב על גב כבשה. שמעו נא את אשר עשה: משך ומרמז הצמר. מעל צוארה ותאמר: עורב הפרד מעלי. ושמע אמרי ומלי: וכן תעשה אם יש לך לב. לך ושב על גב הכלב: ומשוך מעל גבו צמרו.

ולא תשאיר לו רק עורו: ויאמר העורב לא אעשה כך. כי תיעצני לפי דרכך: צמרך ראשון מצאתיה. פה אשב כי אויתיה: טובה עצתי מעצתך. בכלב לא אחליף ולא אמיר אותך:

וחמשל קרוב לי בחיד. חתול יודע זקן מי לוחך: עצה נותן ללא שואל פתי נחשב ונואל. כי לא נכון לתת עצה. לאיש אשר נפשו בו קצה: גם לא נכון להחליף דבר. מרס ימצא תמורתו גבר: ואשא משלי ואמר:

תנה עצה	למי שואל	ואלצפן	היה סתרי
חוק ואמץ	בגורלך	ולא תמצא	בני מרי:

משל שני צבאים

XIX

ליל מהריש חכם יחשב. ונמוסנ כנוניס יחיסנ :

שני צבאים. עמדו על שפאים : מתלחשים בלמ דכריהם. אין שומע ביניהם: ואון זה אל זה חברו. להגיד לו את דברו: ויעבור איש דרך עליהם. וילך לשאל להם: למה דברו בלמ עצתם. כי אין מליץ בינותם: גם אם יצעקו בכל כחם. אין שומע דברי שיחם: כי מאדם הם רחוקים. ויענו הננו נדבקים: להמתיק מודנו יחד. ומנלה סוד אין גם אחד: אבל העצה אשר לנו. לבעבור כי נרפים אנחנו :

והמשל לאוילים מהרישים. ויש אשר יחד מתלחשים: או יאמרו בעמים. חמה חכמים מחוכמים: ובעת יגלה עצתם. או יודע כי נבערה חכמתם: ואמר החכם טוב לי לסבול שומע בכל עניויו. מלסכול חכם בעניו: ואשא משלי ואומר:

חכם בני	ובין דעה	אמת קנה	ותום דעה
חשוב אויל	כצל אליל	ומן עצת	כסיל שעה
ואם יצו	הרוס כנת	ואל נבון	דבר שעה:

משל נשר חומט ועורב

XX

החכמים בערמחס וסודס. יתחכמו על בני האדם:

חומט הלך לפי תומו. ובכל אשר ילך ביתו עמו: כי הוא נושאו על גבו. והנה יצא ראשו ורובו: קרניו זקופות בתוצאותיו. מסנו היו קרנותיו: והנה הנשר מרחף בפניו. ויתבונן לו וישפיל קרניו: ולבו מחרדתי יתר. ערום ראה רעה ונסתר: ויתחבא מהר באהליו. בעליית המקרה אשר לו: וירא הנשר כי נסתר ונחבא. ולא נראה רק הקובא: ויבא עד האהל ויהפכתו למעלה. ויבן כי שם נחבא אשר ראה בתחלה: כי שמה תחנתו. ויקחהו וישאהו על אברתו: ויחשוב כי לא ימלט מקרבו. עד עשותו ועד הקימו מזימות לבו: וכאשר נשאו בין השמים ובין הארץ. וינסה לפרוץ בו פרוץ: לשכרו בפיו וברגליו. וירא כי לא יכול אליו: והנה נצב לקראתו העורב. וילך הלוך וקרב: ויקרא לנשר ויאמר בנד בך השכל. הנך רואה בעיניך ומשם לא תאכל: ומה תעיר על זה חמה. לא לנבורים המלחמה: ומי פתח דלתי פניו. גאווה אפיקי מניו: יצוק כמו אבן גבו. העושו יגש חרבו: ולא לך חכמת השבירה. כי מעוף השמים נסתר: רק ממני עתה באתי. בהכמתי כי נבונתי: והשלל

מאד נחמד. אשר אליך נצמד: ואם תתן בו לי חלק וחבל. תשכרנה כשבר נבל: ותראה הנסתר בערמה. אז תבין נתיבות ביתו אשר נס

שמה: ויאמר
תנשר אחרי אשר
ראשו מחצת. כן
משפטיך אתה
חרצת: ואם
להסיר מכסו
תורני. הלך בחלק
לך כמני: ויאמר
העורב לך על
שן סלע ומצודה.
ותנפצו: משם
בירידה: והך
אותו אל הסלע.
ותקלענו ארצה
כבקלע: ויהי
כאבק דק מכסו.
והבשר שם
תאכלו: ויהי
הנשר שומע
לעצה. וישליכתו
מן הסלע ארצה:
וטרם מידו
הושלך. עורב

כתחתית ההר הלך: וימצא החומט מפורז ומפורד. ויאכלו ולא פלט
ולא שרד: ולנשר צר מאד אשר שמע בסודו. כי יבין לעורב צידו:
והשלל בערמתו ירף. וישלך משניו טרף:

והמשל מאד יערב. טובה חכמה מכלי קרב: כי החכמים בערמתם וסודם. יערימו על
בני אדם: לכן לא יבטח גבור בתרדו משכבו ובמגדליו. אם שכניו יערימו סוד עליו: ויהי
בלבו מסלול חכמה מיישר. פן יתחכמו לו כחכמת העורב לנשר: ואשא משלי ואומר:

כהון יריב אנוש רעו והורפו ועבר זר ואוספו ככנפו
כמו עצם יריבון בו שנים כלבים בא שלישי וחטפו:

משל זאב ועזים

XXI

מנצחים דבר פה לצד קשים. ומחזים ושימו לורזים קשים :

עז מגדלת עזים בעדר. וסביבה בית וחומה וגדר : ובעת בני אדם מתעסקים לחרוש. העז אחר כל ירק תדרוש : ולתור בהרים תרעה. ותאמר לתיש דעה : כי רחוק מזה מרעיתי. לא אשוב עד מלאתי : בטני וקרבי הרזים. להספיק הלב לעזים : סגור דלתיך בעדך. ופתוח אל תפתח ירך : עד אשר תראני בעיניך. ואני אעביר כל טובי על פניך : ויען התיש לאמר. נלכה יחד נרעה נשמור : וילכו יחד גם שניהם. ולעז קטנה אחריהם : אמרו לסגור הדלת. והיא אחריהם נועלת : וסגור הבית מכא. והזאב אורב במחבוא : אשר להשחית כונן. וכליותיו ישתונן : לבא בעדר לערוף. לצוד ציד לפרוף : וידע כי אין שם העז והתיש. ולא אדוניהם האישי : ויתנבר וכפיו לעז. כאשר היתה אם העז : ויאמר פתחי לי כי רב חלבי. תוך שדי אשר אביא : נלאיתי משאם וכלכל לא אוכל. להביא בהם רוב המאכל : ותען העז הקול קול אמי. אך ירא אנכי פן לא בן אתה עמי : כי ידעתי העומד אחר כתלינו. במדבר אורב לנו : לכן לא אפתח עד הערב. לפני הזאב האורב : פן יתחלף לי עמי באמי. וזאב חרמי באב שלומי : ואל יאמרו לי מתי סודי. הנבואה החלה בעדי. ונר זאב עם כבש ונמר עם גדי : וירא הזאב כי בדברים לא יכול לה. ויאמר אם לא תפתחי אורידך בינון שאולה : לבעבור כי לבך מלא חמס. אפרוץ נדירך ותהי למרמס : ואבין בדלת ובלהטי אהיה פותח. ותאמר העז אל יתהלל חונר כמפתח : לא בפתוי ולא ברונו ולא בתואנה. לא נתחבר יחד במלונה :

משל לכמה אנשים. אשר רבו דבריהם ולבם קשים : עם מרי וכחשים : לובשו אדרת שער. למען כחש השער : בתוך מרמה שבתו. איש איש ממלאכתו : כי יש אשר יראה אהבה בענינו. ולא יהיה רק שקר בומינו : ואם לא הגר ביניהם. כמהם יהיה כמעשיהם : להערים כתרמית לבו. ולהכין לו ארבו בקרבו : לחשוב ערמות כנגד ערמות. ומזימות כנגד מזימות : לא יוכל ביניהם להתפרנס. כי אם על ידי גס : כאשר הרעים נחו. והטובים שחו. והשקרים עמדו : והאמונות מעדו : ואשא משלי ואומר :

בית ברכיה מאיש מרמה יתפררו לא יתלכרו
 כאשר שבעה כוכבים אל עת עוף קורא לא נצמדו :

XXII

משל נחש ועשיר

משלס רעה חסד טובה. מביא על נפשו חובה :

נחש היה יוצא ושב בבית העשיר ובגבולו. וארוחתו ארוחת תמיד
נתנה לו: מאת עשיר בעת בואו. והלב לשתות לצמאו: והעשיר יום
אחד נפעם. ושפתיו מלאו זעם: והתקצף וקלל יומו. ועמו ואנשי שלומו:
אז הנחש בא שם כחקו. למלא בכית ספקו: ורגלו בפני העשיר תחש.
ויך כזעפו את הנחש: ואשר לא נסתר מחמתו. וישב הנחש אל ביתו:
נגוע ומוכה ומועונה. לחלקו שברון משנה: והנחש לא יספ עוד לדעתו.
ומאו לאיש רוח רעה מבעתו: ויהי מקץ ימים באים. וירד העשיר
פלאים: נסע עשרו ויבא רישו. וימת כל מקנהו וכל רכושו: תחת
שעורה באשה. ודאנתו היתה הלוך וקשה: ויליוו ארחות אידו. ותקצר
מהושיע ידו: ויאמר בפשעי זה כי הכיתי. את הנחש אשר בביתי:
ופשעתי ברוב חמה. על לא חמס עשה ומרמה: כי כעת היה הנה
בביתי מתהלך. היתי שוכב כמלך: אלך לשהר פניו באהליו. אולי
יפותה ונוכלה לו: בדברי פי וחלק לשון. לשוב כמשפט הראשון: ויבא
עֲדוֹ ויקונן. ויבך לפניו ויתחנן: והרבה להשיב אפו. ולא יעיר כל ^{כד"כ עו}
חמתו: כה דבר האיש בדמע. נחש עצתי תשמע: יען התרנוך אלי.
שוב כל מחסורך עלי: ידעת כי חסד משכתיך. זה לך עשרים שנה
בביתי עבדתיך: וחסדי עליך נכר. לא חסרת כל דבר: ואם בקצפי
הכיתיך. הנה ברצוני רחמתיך: שא נא לפשע מן הפצע. ואהיה לך
עבד נרצע: ויען הנחש למולו. לא אשיב לאיש כפעלו: אם חזק עלי
נגעי. כי איש הרגתי לפצעי: לא יתמהו עלי השומעים. כי כל בני
ביתך יודעים: אשר לא ביעתתך אימתי. ומה תוסיף לפתותי: כי
לא אשוב עוד לביתך. ולא אתאו למטעמותיך: באשר ראשי מחצת.
וגדר שלום פרצת: להניף עלי חרבך. ואם תשחק היום מחר עצבניך:
ולא תשמח אם אותי תחזה. כי הבאת עלי את המות הזה: ולא על
דלתותיך אשקוד. גם לא עונך אפקוד: אך אם לא אעיר עליך חמה.
לכך יהנה אימה: מפני הגדול אפע. כי משורש נחש יצא צפע: ופריו
שרף מעופף. אשר רק רע כל היום לנקמני עליך חופף. ומנערתו פתע
תתמה ותתרופף:

משל כאשר יויד איש על עמיתו. לעשות רעה בשנאתו: וזה יושב לבטח אתו. ולא
הרע לו ולמשפחתו: מפני הרעה אשר לו הרע. זרע שנאה בלבו ורע: אשר יקצור

כראות מקומו. כי יראה כי יבא יומו: שתיים כאחת זה גמולו. ואם זה לא ישלם לו: אחד משאר בשרו יגאלנו. כי הוא יודע את יצרו ויגמנו: לעת תמוט רגליו. וחש עתידות למו: על כן עושה רע לא יתמה. כי ימלאו עליו חמה: ואם מראות עיניו טה. כאשר הרע לא יבטח: כי עוד ימים באים ידע כי חטא. כן ארחות כל זורע שנאה יקצור חרטה:

זרע שנאה יקצור חרט	כחב ברכיה בחרט
ויצר אותו בחרט	ובנפשו הוא נוהן שרט
חרב מלחמה לו מורט	פוצע רעו או מורט
ילקוט מן איבתו פרט:	אם דרך האויב ירט

משל אריה ושועל

XXIII

נסתר צעק רעה. משנועה לא ירא:

אריה הושב בתחבולות. באישון לילה ואפילות: ודבר בליעל יצוק בו. ויאמר הארי בלבו: כל מלך יושב בביתו חפשי. ולמה זה אני עמל ומחסר נפשי: להיות עמל אחר טרפי. ולא יבא דבר תוך פי: כי אם במקרה ופגע. למה זה הבל איגע: לשבור נופי במרוצתי. ומנוחה לא מצאתי: ומי בכל עבדי אשר עלי חמל. טוב מלא כף נחת ממלא חפנים עמל: ויגד לכל בערמתי. כי מאד עצמה מחלתו: ויועק בהמה וחייה. בחלקות שפת רמיה: מהרו ובואו לראותי. כי לא ידעתי יום מותי: כי אין הן דיני למזור. רכוש ושלל לבם אפזור: וכל מחסורכם עלי. ואתנה כאשר תאמרו אלי: ואשיב איש ואיש כצדקתו. לרב תרבו נחלתו: אם לא עכשו אימתי. הנני שוכב עם אבותי: ויסעו ללכת כולם. מקטנם ועד גדולם: ויהי בעוד כברת ארין לבא. ויוגד מטעם המלך וניבו: הבא לראותו יבא אחד אחד. ואל ילכו שנים יחד: לראות חולי כמוהו. פן לקולם יבהילוהו: וילך האחד לבדו. וימצאהו שוכב על צדו: הארי בסוכו כמת. ויאמר לו אדוני באמת: לראות שלומך מהרתי אשורי. ויען הארי מה לך ולשלום שוב אל אחורי: הלאיתני כמה פעמים. הלא תכלם שבעת ימים: בשרך אוכל ועצמיך אשבור. אל ינום הקל ואל ימלט הנכור: ויעש ממנו כדברו. וישסעהו ויאכל בשרו: עוד זה אוכל וזה בא ויאמר. אדני מהליך בשרי המר: ויפתהו בתוך סוכו בחלק לשון. ויעש לו כמשפט הראשון: וכן כולם עד תמכ. לא נשאר רק השועל אשר בלבו זמם:

משלי שועלים

לדעת ולשמוע מה בלבו דרש. מה יעשה כי לא פורש: ויפג לכו כי לא האמין אשר יאמרו בעמים. לכלם יתן המלך שדות וכרמים: ואם אמת אתם למה העיד בעבדיו. לבלתי לכת שנים יחד עדיו: לא אלך פן אפול בפה מרמה ורשת. וילך וישב מנגד הרחק כמטחוי קשת: ויתחבא בדד במסתרים. לשמוע שריקות עדרים: ויאמר בראותו כי הולך העכשוי. רוח הולך ולא ישוב: והנה כולם הולכים אל המלך. אך לא ישוב כל ההולך: כי לא ידעתי מה הוא. והמנהג כמנהג יהוא: והיתה להם המסילה. כחלקקות כאפילה: כי מתאנה המלך להם. ולא ישובו באהליהם: ועל כי לב השועל זה יותר. ערום ראה^ל רעה ונסתר: ויהי כאשר בלה הארי לטרוף כל הבא. ויתבונן כי השועל בערמתו נחבא: ויקרא למה זה ועל מה זה אחרו פעמיק. הלא שלחת יד בשלוביך: ויען לו דרך ההולכים ראיתי. ועקבות השנים לא מצאתי:

והמשל על כן יאמרו המושלים. צוק העתים בסיבות הגלגלים: ובפיו דבר פלא כל איש ירוש שלומו. שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו: ויש נסתר בעת רעה. משמועה רעה לא יירא: דייה צרה בשעתה כבואה אליך. ויש שבר באהליך:

XXIV

משל צפרדעים אילן ונחש

ססוקן לנצט בעולמו. לא יקנה לדון לעליו:

צפרדעים נועצו ביניהם. להמליך מלך אחד עליהם: ויריבו על דבר המלוכה. זה אומר בככה וזה אומר בככה: עד אשר התאחדה עצתם. ^לככה ולהיות מלך בינותם: עין שתול על פלגי מים. אשר גבהו עד לשמים: ויאמרו אל העץ מלכה עלינו. שמלה לך קצין תהיה לנו: ויחריש ולא ענה אותם דבר. וקול ההמון מהם גבר: ויאמרו פה אחד כולם. יחי המלך לעולם: וילכו למחוז הפצם. וגיל לבם למאד עצם: מיום אשר המלך חוחל. לראות באבי הנחל: זאת באה אל המלך וזאת שבה. אך אין שנאה ולא אהבה: בעת ההיא אשר קראו מלכם. למועד שמו עדיו דרכם: לשבת תחת צלו. יכרעו אף ישתחוו לו: ויאמרו אדוננו המלך באנו אליך. אל מי דמית בנודליך: נפשינו אל אמרתך נכספה. אל טוב עבדיך ממעון קדשך השקיפה: כי תנחם ותורם דרך הטובה. על כל פשעים תכסה אהבה: ויקראו אליו בקול גדול ואין קול ואין עונתו. ותאמרנה כולם הנה: אם לא תניד לנו את

שמיך. וסרו הצפרדעים ממך: ויהי כראותם כי לא הגיד סודו. וימירו בקלון את כבודו: ויועצו להפדר מעליו. לא טוב עציו ולא טוב עליו: כי אם יהיה בארץ רעה. לא ימיש עמוד ויתד התקועה: ממנו לא בכי ולא שחוק. על כן עברו תורות חלפו חק: והוא ננוע אלדים מוכה בסנורים. ונאספו שמה כל העדרים: לקראו אלון בכות. כי לא לו נאה הוד המלכות: באשר לבו כחלמיש. ממקומו לא ימיש: ומיום היות מלך עלינו היינו אומה שפלה. מראינו רע כאשר בתחלה: וירמסו אותו כרגליהם. וימאסוהו ממלוך עליהם: ויהיו עליו מקיאות. וישימוהו למחראות: ותאמר האחת הנה ראיתי לנו ראש. נעזוב נעצוץ נבחר ברוש: ותאמרנה פה אחד לא נמליך עלינו קנה רצוץ. לא הברוש ולא הנעצוץ: לא נביט אל גובה קומתו ואל מראהו. אין נשמה באפו במה נחשב הוא: נמליך מלך נורא ואיום. חי הי כמנו היום: אשר ילחם מלחמותינו. פה אל פה ידבר לנו: וימליכו עליהם את הנחש. אשר לא ישמע לקול לחש: וארח עליהם אל החבורה. וחבורתו עליהם ישרה: צפרדע והנחש הלכו שיירות. שתי כתיפות הוברות: ורוח לא יבא ביניהם. עד יום אחד אשר עמהם: על פני המים צף. והיה כי ירעב והתקצף: ויאמר להם תהיו מידי נכאים. הלדרוש אותי אתם באים: ויך בחם מכה רבה. ויוציא עליהם דבה: ויוסיף עוד לשנא אותם. ויאכל בשרם ועצמותם: ויברח כל אשר ביאורים. ויצבור אותם חמרים חמרים: ויאכל עשר הידות. מן הבתים ומן השדות: ומזב להם להיות בלי שומר ומושל. מלהרבות במחניהם כושל:

והמשל בבני אדם. אשר יש לאל ידם: לשבת שלום בבתם. ויועצו בתחבולותם: ובארבם אשר בקרבם. ודבר רע יצמח כם: לחיות משלום נושעים. כאשר תעשנה הצפרדעים: ואמר החכם נדמה המלך לאש. אשר לבך ממנו תתיאש: תצטרך לו בסופך. ואם תקרב לו ישרפך:

משל כבשים ואיל וארי

XXV

אל חסיה ללעג וללון. כראוהך כי אמריך לא יעלו לרצון:

כבשים בעדר נשארו. והרועים הלכו באשר בחרו: ולא סגרו תדלת בעדם. ורחוקים חמה מאדם: ויצאו מן העדר כולם. לתור בשדה מאכלם: הנח והנח בהפזרם. ורעו כבשים בדברם: ועל העשב לאכול

סוד המתיקו. המה יצאו מן העיר לא הרחיקו: והנה ארי נוסע אחר המדבר. ולרוץ עליהם יתגבר: וכאשר התבוננו לו זה אל זה קרא. אריה שאנ מו לא יירא: ויראו כי אורב הוא להם. ומנום אבדה מנהם: ויאמרו אל האיל ההולך בראשם. לך נא אל הארי אל הדרך אשר בא שם: ובחלק לשון תפתנו. אולי יפותה וילך מעלינו: ויסע האיל מהמוניו. וישת אל המדבר פניו: ובטרם יקרב אליו. ויתנכל אתו בחלק מליו: ויאמר לו אדוני המלך ברוך אתה כבואך. אם טוב וכן תמצא בעיני כל רואיך: ויען לו הארי אם טוב אהיה מוצא. ממך ומחביריך לי יצא: מה לי ולך לשלומים. שיחת דברוך הנעימים: המלך כמני מדבר פוך יכשר. אין שמחה אלא בבשר: אשר אוכל מעליך. ולא מן דבר פוך אהללך:

נב"ד
נבנב

נב"ד
יהללך

המשל כאשר יראה עת צרה. וכיסו ותבונתו בעיניו לרוב יקרה: מבלי תח לנפשו כופר. ויחשוב להמלט באמרו שפר: ולשון רך וחלקקות. וכל דבריו קודחי אש וויקות: ולא ימלט בעת זעם. ויש אשר לו יהי נועם: באמרו קח את החיל הזה. וכספו וזהבו בזה: כסף כסף ריבה. לא יוציא עליו דיבה: כי בעת צרה ישא ראשו. כל אשר לאיש יתן בעד נפשו:

XXVI

משל חמור ודבורים וצרעה

אל חסי צו לכל דבר. כי לכל עם זמן יגבר:

חמור רועה באחד ההרים. והנה סביביו עדת דבורים: והצרעה מרחפת לפניו. אשר נחבאת באחת מאזניו: וירעם ויגעש ובקולו נוער. ואנה ואנה הולך וסוער: וימאס בחייו ויקץ. כי היה נשוך ונעקץ: ויצר לו ולמאוד חלה. לקול הממולה הגדולה: ויאמר היום רבו עוני. ומה הקול הזה אשר באזני: אין זה כי אם רוח רעה. ואם את בנבולי הצרעה: מה לך לטמון בחובי. צאי נא והלחם בי: ונתראה פנים אל פנים. היש לך כח ואונים: לצאת ולאסוף עדת דבורים. להלחם בחבורת החמורים: ותען הצרעה מי יתן והיה ככה. מערכה מול מערכה: ונלחמה יחד בבקעה. צרעה לחמור וחמור לצרעה: והנצות יבדל מן העדה. ויען החמור יום המועד נגידה: אשר נצא למלחמה. ויוגד המועד שמת: וילך החמור לחמלך. בארי אשר על כולם מלך: ויגד לו כל אשר קרהו. מן הצרעה אשר הציקתהו: והמועד אשר יעדה. ואיך לבו חונה בחרדה: מן תכנס שנית באוזן. ויאמר לו הארי האזן: איעצך

נ"ל חלבי

ושמע בקולי. ולא יקרך פגע וחולי: סתום וסגור ברצועות כל נקביך. אז לא יוכלו לך אויביך: וכראותם זה מפניך יבהלו. ומשלת בם ובך לא ימשולו: ושים אל המלחמה פניך. ואתה תאזור מתניך: ויעשו כן כל החמורים. ולמועד באו מחצצים וסדרים: הצרעים נלחמים אתם. וכראותם כי נסתם: כל חור וחור. פנים ואחור: תחת הבטן נתחבאו. שם נבזרותם הראו: להמציא לחמורים כפלים צרות. והחמורים מתרפקים ורופפים על העצים ועל הצרורות: ומתנכלים עליהם להמיתם. עד אשר נתקו מוסרותם: ויראו החורים והנקיקים. והצרעים לבנם בם מתחזקים: ונושכים ועוקצים ולוחצים. מפה ומפה בפרצים: ויהי ארכם בקרבם. ויכנע בעמל לבם: ויאמרו להם החמורים הננו לך לעבדים. רק תהיו מעלינו נפרדים:

והמשל מתגאה בגבהו וכרוב דליותיו. והקטן ימשול בו ברוב תחבולותיו: על כן אל תחשיא בשרך בלשוניך. לאמר לקטן קטני עבה ממתניך: כי הרבה נוקשו ונשברו ברוב גאוה. אין מלחמה טובה רק מלחמת החאזה:

משל עץ שתול וקנים

XXVII

קסה כלרו מסרון הגלוה. ורך כקסה מעלס הענוס:

עץ שתול על פלני מים. ורוח נשבה בו פעמים: ויסע שרשיו והפכו. ועל פני הנהר השליכו: ויהי נע ונד אנה ואנה. במקום אשר יעד הקנה: ומשברים וגלים עליו עברו. וקנה וסוף אשר שם אליו יתנברו: ויאמר להם איך נפלתו ואתם תעמדו. והרוח אשר הפילני אם ידעתם הגידו: ויענו לו אם נכנעת לפניו כמנו ונכפפת. לא ממקום מצדך נהדפת: כי לא הפיל הרוח קנה בכל ההמון. באשר מצאם כפופי ראש כאנמון:

והמשל בנאים נטווי גרון. לחלקם משנת שברון: עת יעמדו רגלי בני ענוה. יהיו לראיה בני גאוה: ואשא משלי ואומר:

נאם גאה ערוך אין לו ומי יעמוד בגורלו
וערכו לו אבק רגליו ולמת יעכור צילו:

משל עכבר ושמש ועננים ורוח וחומה

רוף אחרי הכבוד והשכרה. יוסו נמנו מהרס :

עכבר אמר בלבו. זכר בלא אשה מה טיבו: וכל החי מכל בשר ראיתי. ואשה בכל אלה לא מצאתי: והנה נפשו נכספה. לדרוש ולתור אשה יפה: וטובה ולבנה אדמדמת. ואשר לא מאכל טועמת: ובעת ללכת יפנה שכמו. ויצאה אשתו עמו: ולא מצא ברעיוניו אשה בלא דופי. רק השמש אשר לה יופי: ויאמר אם אל כל יושבי הארץ חשכו בעריפיה. שמש צדקה מרפא בכנפיה: וכאשר זרחה השמש לפניו. ותשא חן וחסד בעיניו: ויאמר לה אהבת עולם אהבתיך. על כן חסד משכתיך: ומהר אמהרנה לי לאשה. ולי משפט הגאולה והירושה: ותען השמש במרמה. הזאת תחשב לחכמה: לקחת אור אשר חשך אמש. וזרח השמש ובא השמש: התעיק בו עיניך ואיננו. תמיד הענן יכסנו: והנני לענן שפחה נכבשת. כי ברצונו אני מכסות חשך מלובשת: אך אם אל הענן תשא עיניך. ידעתי כי לא תשיב פניך: והעכבר בכליותיו ישתונן. ללכת בחפזה אל הענן: ויאמר לה האם יגעתי ומצאתי. רעייתי יפתי תמתי: אשר בעצת המלך אקחך. ותהי לי ולא אזנחך: ותען הענן ותאמר. גבוה מעל גבוה שומר: ביד הרוח נתנני. כאשר יחפוץ יטני: צפון דרום מזרח מערב. בזרוע נטויה ובכח רב: ואם אשה כמוני תרץ. והיית נע ונד בארץ: עזוב שפחה וקח גברת. כי אני ביד הרוח נמסרת: בא אל הרוח ועמו השכן. תפתה וגם תוכל ועשה כן: וילך אל הרוח העכבר. וימצאהו בארץ מדבר: ויאמר אל הרוח אל תראי. אתי מלבנון תבואי: כי מכל הנשים אשר לי אחזה. אותך ראיתי לפני בדור הזה: ואשה לא אקח עליך. ותהי לי ואני אליך: ויען לו העת באת לקח אותי. לא ידעת את שפלותי: כי אין בי כח ועצמה. להפיל בנערתי חומה: אם מאבן או מעפר. כריתך מאתי תופר: כאשר חומה ממנו גברת. ואם היא בעיניך ישרת: ותוכל אותה לפתות. תהי לך למשגב בעתות: וילך אל החומה ויאמר שמעי. בעצת השמש והענן והרוח דעי: כי באתי לפקדך לשלומים. וארשתוך לי בחסד וברחמים: ותען החומה בחמת. להוכיח לי חרפתי וכלימה: שלחוך אלי להכאישיני. כי באת להזכיר עוני: כאשר המה עולים ויורדים. ואבני ועפריי לא נדים: ובי אין כח ולא גבורה. וכל עכבר ורמש מקורי הערה: ונלו יסודי לשים

בו מסילות. אני חומה ושדי כמגדלות: ונפצוני בפיהם וברגליהם.
העכברים ומשפחותיהם: וישכנו בי אם על בנים. יותר משני מאות
קנים: ולא יכולתי נגדם לעמוד. האשה כמוה תחמוד: ובראות העכבר
כי נזוכה תוחלתו. ויקח לו אשה ממשפחתו: אשר יולדה בשכונתו
בצדו. וימצא לו עזר כנגדו:

והמשל ברודף אחרי כבוד ושררה. כי לפי אשר ירדוף יגוסו מהרה: כי חמתגרה ליותר
ל"ל כנו ממה שבמתכונתו. סופו לשוב על עקב בשתו: כי ישוב כל אחד על ק"ג. כבוד למכובד
ונקלה למינו: ואשא משלי ואומר:

בראש כפוף ולב נשבר ועין שפל רגלים יצערו
ראה אש יעלה ירד ומים נגרו סף יעמודו:

משל עורב ושאר עופות

XXIX

מחפאך במה שאין בו. רוח השטום נוססה בקרבו:

עורב חשב בזדון יצרו. למה חשך משחור תארו: כי נוצותיו
כמוזפפות. ולכל עוף נוציו יפות: אדום לבן צהוב ירוק. על כן כל
עוף עליו ישרוק: באשר הוא על כלם שחור. על כן נאנח וישב
אחור: מבליותיו דלה עצה. לקחת מכל עוף נוצה: אחד מעוף אך
לא יותר. ללכת במקום סתר: להשליך נוצתו שמה. ולשום אחרת
במקומה: אשר יהיה מכל צבעים. להיות יפה מכל ריעים: כאשר
זמם וכילה. אל אם דרך המסילה: שם יתנאה בכל מיני צבעיו.
ויתאספו עליו ריעיו: גם ערב רב עלה אתם. וישימו סביבו שבתם:
וכולם עליו תמתו. מי הוא זה ואיזה הוא: אין כמתו בכל הערב. אך
קומתו קומת עורב: וכאשר בנו את תבניתו. הכיר כל אחד נוצתו:
זה אומר זאת נוצתי. וזה אומר עברת אותי: זה את נוצתו מורט.
וזה נותן בבשרו שרמ: ונשאר ממושך וממורט. כי לנגדו דרכו ירמ:

והמשל באיש מתקשט במה שאין בו. ואם חכמה ישמע יאמר כי בדה מלבו: ובעת
ישאלו עצה ירום כאבן. ויש אשר יתן במקום בר תבן: ומחמתו ילך שחוח. תחת חפת
יצא חוח:

משלי שועלים

XXX

משל שור וארי ותיש

אשר לו אורב. יסחד נקר וערב :

שור ראה ארי ויברח. כי אחריו ישאג וינחום ויצרח: ויתחבא באחת הפחתים. תחת צמרת העבותים: והנה שם תיש נסתר. מפחד לכו ירוד ויתר: ויאמר לו התיש למה תפחד. הלא אני ואתה מגודלים בעדר אחד: ויען השור כל הבהמות אשר אראה עוד חיים. היו בעיני כשחלים ואריים: ואם מצאתיך אתמול לא פחדתי. אך עתה מפני הארי נבעתתי ונצמתי:

והמשל באיש אשר לו אורב. תמיד יסחד בקר וערב: כלכתו בשבתו בקומו בשכנו. כל איש ואיש יחשוב כאויבו: עתה יאמר אחיה נרדף. ורדף אותו קול עלה נדף:

XXXI

משל כלב נער זקן

התחנאה בכבוד הלשטחו. נעלם ממנו רעחו:

כב קטן לאיש היה. הנושך פתע כל כריה: ובעל הכלב תלה לו ^{לג"ל} _{פסע} פעכון. בצוארו לעשות קול המון: וכאשר רץ נשמע קולו. ולא ישוך עוד שתאום באהלו: וירם לבבו מיום הפעמון נשא. כלביא יקום וכארי יתנשא: חשב כי על כלבים מולך. ובנאוה נטוי גרון הולך: כלב זקן השקיף אליו. וירם את קולו עליו: לאמר למה תתנאה. מן הפעמון אשר תראה: כי לא לטובתך ולשעשועך. רק לחוהר מרשעך: אשר משיניך נשוכים ונמרטים. על כן יהיו דבריך מעמים:

והמשל בדורך קשתו על לשון שקר. ועל מומי שכיניו יבקר: וארבו בקרבו יגבר. יצא לחוץ ידבר: ומושל העיר ימתיק סוד אהו. וישליטנו בממשלתו: כאשר ידעו מלשין ומחנף. וזה יתגאה ויתאנף: על הדלים בשכונתו. וישיכל כי לא לטובתו:

XXXII

משל תרנגול ותרנגולת

חכמה המסכן נעה סקודה. טונה מכל כלי חמדה:

תרנגול אמר לתרנגולת. אין עוד חטה ושכולת: ומדוע מתעצלים אנחנו. ורעב בעיר ומתנו: נלך ונלין בכפרים. כי לאחי גרון שעורים: ונשב שם שנה תמימה. סביב הגורן והערמה: ויסעו משם יחד. ללכת מהלך יום אחד: עד אשר באו העירתה. ארץ חטה ושעורה:

שמה התרנגולת קננה. במרם אחרית השנה: אפרוחים כרמותה כצלמה. הבריאים שבעה המה: מלבד תרנגולת קמנה אשר חלתה. ובעת קראה אחרית ערתה: הדגן ברנליהם כמות גלו. חלק כחלק יאכלו: ותהי להם הרוחה. אם הבנים שמחה: וכבא עת קציר אמרו. לשוב במקום אשר בו נרו: ויאמר התרנגול האזינו. לא נשוב ריקם אל עמינו: פן נהיה בעיניהם ללעב. כאשר באנו במקום רעב: על מאמרי שמחו שישו. ממנו תראו וכן תעשו: כל אחד ואחד ישא בפיו שכולת. תרנגול אפרוח תרנגולת: עד אשר במקום חטה תבאו.

וישן מפני חדש תוציאו: ויאמר התרנגולת עצתך טובה ונכונה. תן חלק לשבעה וגם לשמונה: כל אחד שכולת נשא. השמיני לא יכול משא: לשאת כי היה חולה. ותקראנה אותו כאלה: כי הלכו דרך הערבה. וחברתם למאד ערבה: שועל בסבכי יער נחבא. וירא את כל החמון בא: ויתכונן התרנגול כי לו. נושא עין ולכל חילו: ויאמר מן האורב הלז יבהלוגי רעיונים. מן יבא והכני אם על בנים: אך נערים סוד להמלט. מן יהיה עלינו שולט: כאשר שלט על אבותינו. כי

וישן מפני חדש תוציאו
והשמיני לא יכול

מתאנה תמיד לנו: עוד זה מדבר וזה בא. האורב אשר שם נחבא: וילך לקראת החולה. ואמר למי אלה: ומה הם בפייהם מביאים. ויען ^{כ"ל וילאג} זנבות שועלים הם נושאים: אשר בכחם מן השועלים לקמו. ועורם מעליהם הפשיטו: ויאמר אחרי אשר כזאת מעשיהם. למה אין בפיך כמו בפייהם: ויען לו על כן יצאת לקראתי. כי את זנבך צפיתי: לא תשוב עוד אל אהליך. נורלי נפל עליך: כשמוע זה השועל ברח. כאשר ירוץ הגבור אורח:

והמשל באיש אשר מדוי קרועים. ודבריו אינם נשמעים: ובעדת עשירים ללעג נהיה. וחכמת המסכן בזויה: מפיו תצא חכמה בעת סקודה. טובה מכל כלי חמדה:

XXXIII

משל סיר נחושת וחרס

הרועה לבלע עשיר וממנו. ידע כי לא יוכל לדין עם שתקיף ממנו:

שתי סירות אחת נחושת ואחת חרס צפו. על פני הנהר זאת על זאת השקיפו: ותקנא סיר החרס בנחושת. באשר הוא מאדום מלובשת: ותאמר לה איך תתנאה ברוב מהלל. כי קראו לך נחושת קלל: וכי את כזהב מאירה. הן כפלים לי בנבורה: ללכת במרוצה על פני המים. ושני מילים פעמים: ארוץ במרם את מיל אחת. בכבודתך תאהבי נחת: יאות לי עליך ממשלה. בעבור כי אני חכמה וקלה: ותען סיר הנחושת נדעה קלותך. ואם תציקי כאמרתך: נסע כאחת ללכת. מערכת מול מערכת: ויסעו יחד כאשר היו קשורות. שתי כתיפות חוברות: וסיר הנחושת הלכה דרך ישר בכבודתה. וסיר חרס מרוב קלותה: נתפכה פנים לגאונים. ותהי לאחור ולא לפנים: ודרך עקלתון הלכה. ורוח על סיר נחושת השליכה: והגלים עם הרוח נקבצו. וחרס בנחשת שברו ונפצו:

והמשל בדל המתחוק על העשיר לחשפילנו. לא יוכל לדין עם שתקיף ממנו: ובחגגו לו עליו יהיה נדבא ונרוץ. כי לא לקלים חמרוץ:

XXXIV

משל צפרדע ושורים

המתספר בפעולתו. יוהר סן חגלה עליו ערומו:

צפרדע ראתה שזורים חורשים. אצל קנה אהלם נגשים: ותמהר ללכת לקראתם. ותשאל שמם ושם אבותם: כי היא להכירם רוצה. ותאמר

לי החכמה והעצה : למצא לכל פצע ומחלה. מזור ורפאות ותעלה :
 כד"כ לטוב במראות השתן ודפק הזרוע. אכיר אם לטוב אם לרוע : חולים למות
 הוצאתי לרוייה. כאשר פתרתי אני כן היה : ושור זקן הביט אל אותה.
 המתהללת בחכמתה : ויאמר לה אם דברך אמת. למה מראיך דומה
 למת : מכל ראש תארך משחת. כאשר מחר תרד שחת : וחכמה נכרת
 כד"כ כחש במעלליה. החכמה תחיה את בעליה : אין כך אודם רק כל ירוק.
 מפניך לא אחשוך רוק : וחפרה הצפרדע ובושה. ותשם בין ירכותיה
 ראשה : ותלך להחבא במרוצה. בסתר קנה וביצה :

והמשל במתסאר בחכמתו ובפעולתו. יזהר סן יוכיחו עליו חרפתו : כי טוב להחריש עד
 יגידו אחרים הודו. מלהמיר בקלון את כבודו : ויש אשר אחר יהללנו. לפני גדולים
 ינחנו : ואמר החכם יהלך בכואך ובצאתך. זר ולא סיך נכרי ואל שפתיך :

משל עכבר וחור

XXXV

אשר על הון זרים שלט. ככלענו כך שלט :

עכבר דל בשר ושחור. בא בגורן בעד החור : ובתבואות שלח שן.
 ואכל ושבע ודשן : שם כסה בחלבו פניו. וקטנו עבה ממתניו : אשר
 הביא שם בתחילה. ברצותו לשוב במסלה : ולא יכול לצאת בשובו.
 דרך החור אשר בא בו : ותבט אליו החולדה. ותאמר החור לא לך
 במדה : עכבר מה זאת עשית. שמנת עבית כשית : במרם תשוב
 בדרך הזה. משמן בשרך ירזה : לא תראה אבותיך אשר ידעת. אם לא
 תקיא אשר בלעת : ושומרי הגורן שמעוהו. רדפוהו פצעוהו הכוהו :

והמשל באיש אשר על הון זרים לבו השליטו. כבלעו כך פולטו : חיל בלע ויקאנו.
 בחצי ימיו יעזבנו :

משל זאב ובהמות

XXXVI

אשר על הון זולתו לא חסה. רגליו ללכת בגזל כסה :

זאב אשר היה משנה למלך ושר. מגמת פניו שם לשחת כל בשר :
 גזל וחומס טורף ועוקר. כל הנמצא ידקר : והחיה והעוף והבהמה.
 אשר שולח במשפחותם מהומה : לצעוק עליו הלכו לארי. ויאמרו אך
 רע ומרי : ויאמר אם כדברכם שיניו גלה. הכצעקתם הבאה אלי עשו
 כלה : אשפטנו עד אשר מלהשחית יפנה עורף. ומשיניו אשליך טרף :

משלי שועלים

ויגד לזאב בא אלי כיום מחר. הקשיבה ועשה ואל תאחר: ויבא אליו וידבר עמו הארי עזות. לאמר לו למה עשית כזאת: אל תוסיף עוד בבחמות לטרוף. ולא בחיות טרף לטרוף: ואשר לך לאכול המה. מן כל נבלה וטרפה מן העוף ומן הבהמה: אשר תמצא מת בשדה. ולחי לא תהיה אורב וצודה: ואם לשמור דברי לא תוכל. השבעה לי פן תאכל: בשר עד שנתים ימים. לכפר פשעיך כתובים וחתומים: וזה משפטריך אשר לך אחזה. וישבע לו על הדבר הזה: לבלתי אכול בשר שתי שנים. מיום יטרוף כל אשר בהם חיות חונים: ויפרד הזאב משם וילך לדרך. והארי נשאר כמלך במסיבו: ולא אכל הזאב מכל הולך על ארבע. משמרו השבועה אשר נשבע: אם לא מצא בשדה או במסילה. טרפה או נבלה: ויהי היום וירעב ויפן אנה ואנה. וירא והנה רחל שמנה: נחמדת למראה וטובה למאכל. ויאמר לשמור מצוה מי יוכל: ויריבון בו רעיוניו. אם ישים אליה פניו: ויאמר בלבו אם תנצחני תאותי. עוד להכות כל חי כאשר עשיתי: מן היום ההוא יהיה לי שתי שנים. לבלתי אכול בשר מיום אל יום נמנים: זה הדבר אשר למלך נשבעתי. לקיים השבועה בלבי תרתי: מניין ימות השנה שלש מאות ששים וחמשה. פתיחת עיני יהיה יום והעצימה לילה חדשה: ויפתח עיניו אחר אשר עצם אותם יחד. ויהי ערב ויהי בקר יום אחד: וכן עשה לשתי השנים במספר. וסר עונו וחטאתו יכופר: ועיניו פונות לעז אשר בחרו. והביטו אליו אשר דקרו: ויאמר הן קדמתי כפרתי לפני הטרף. ויאחז את העז בעורף: וינתחיה ואכלה. כאשר מנהגו בתחילה: ועוד ידו נטויה על החיות. כימי עולם וכשנים קדמוניות:

והמשל כאשר לגזול ולגנוב תמיד נוסה. ועינו על הון אחרים לא חסה: שולל ובוזה הונם ועמלם. ואם ישבע במעמד כלם: יערים בלבו על שבועתו. ויחשוב להיות נקי מאלתו:

משל נשר ועופות וארי וחיות ועטלף

xxxvii

ונדבר דברי חלקום. ואל החזק יחזקר במעטקום:

הנשר מלך על כל בעלי כנף. הן בארץ הן בענף: והארי על כל בהמה וחיה. מכל קצוי ארץ נשיה: ויערכו הנשר והעופות מלחמה. עם הארי וכל חיה ובהמה: ויאמר העטלף בלבו. כאשר דבר מר צמח

משלי שועלים

בו: אמנם כעוף יש לי כנפים. וכחיה וכבהמה יש לי רגלים: ולא אדע איזה חיל על זה ינבר. מי ינוצח או נשבת או נשבר: לא אראה עד אהיה צופה. החזק הוא הרפה: ועם אשר ינבר ידו ושלומו. והיתה ידי עמו: וירום מן החיל ויעמוד למולו. לדעה מה יעשה לו: וילך ויעמוד על עץ גבוה למרחוק. ויאמר עת מלחמה לעופות ולא עת שחוק: אל הנוצחים לעזור אשא עיני. אשקמה ואביטה במכוני: וירא כי חזקו הבהמות. ובהסון העופות נפלו מהומות: וירד מן העץ וילך על ארבע. ולעזור במאמצי כחו נשבע: אל כל היה ובהמה. ויאמר חזקו ועשו מלחמה: אל ימלטו] בעלי כנף. כל אחד עליהם יתאנף: וכאשר רפה היום לערוב ותחזק המלחמה. ויתגברו העופות ובהסון הארי נפלה מהומה: ויאמר העטלף בלכו אל עמי אשובה. ולא אוסיף עוד עם המון הארי לדאבה: ואעופה ואשכונה. ורגלי תחת כנפי אטמינה: ויאסוף רגליו בין הכתפים, עשה יעשה לו כנפים: ויעף חיש בין העופות. ויאמר חזקו ידים רפות: לעשות פצע וחבורה ומכה מריה. בהולכי על ארבע בהמה וחיה: ויכירו העופות את העטלף. ויאמרו מדוע ככה תתחלף: ללכת עמנו בקרי. בקר ראיתוך עם המון הארי: הולך על ארבע כמוהם. בעת אשר גברה ידיהם: ועתה עוף כמנו. ושלחת יד בשלומנו: כי כאשר גברנו פרשת אלינו כנפיד. דם שנאת ודם ירדפך: מדוע בעמיד התלת. מרמה ואון פעלת: ויחי ארבך בקרבך. עד נמצא עולתה כך: העת שבתך על עקב בשתך. זה יהיה משכורתך: כי תחשב ממין שרץ. נע ונד תהיה בארץ: כאשר התנכרת מרעיך. כה יהיה זרעך: שחור ומרוט וקרח. עור וכינינו כאורח: לא תלך עוד נטוי גרון. אור שמש יהיה לך לעורון: קרח ושרץ תקרא. מכל פגע תהיה ירא: ויקשרו עליו קשר. ויביאוהו אל הנשר: ויאמרו הזה הוא אשר דמה לבהמה וחיה. לבעבור כי ברוחו רמיה: יהי נא מרוט וקרח. ומאור השמש בורח: ולערב יעוף כמו נבל. גם דור עשירי לא יבא בקהל: ולא יוכל לעמוד על רגליו. אם זרחה השמש עליו: וימרטוהו ויקרחוהו. ועיניו עורו ויבהילוהו: ממגוריהם אשר גרו. וכל עוף השמים ממנו יתנכרו: ולא ידמה עוד לעוף ולבהמה. ושרץ יקראו לא על האדמה:

והמשל כאשר יראה אוחכו או קרובו. נופל וינכל לו אויבו: אל זה ידבר בחלקות. ועם החזק יתאמץ בבצע מעשקות: ואם השפל יתחזק ויתגבר. בלב ולב ישוב אליו להתחבר: כי אשר לא ידע בושת וכלימה. ומן התחברות אליו יעשה מרמה: ויאמר לו הנה

משלי שועלים

מצאתיך. עזרתך אמצתיך ובימין צדקי תמכתך : כאשר ידינו עליך גברת. לא התרפית ליום צרה : וכמקרה העמלק ימצא באחרית. לבלתי היות לו שם ושארית : ומוישר על המחוקה. כל עושה רע לא ינקה :

XXXVIII

משל ארנבת וכלבים

אשר הזמן עליו שלט. לא יחיס לו מפלט.

ארנבת ובניה אמרו. לעזוב מקומם אשר בהם גרו : כי לא מצאו שם נופש. והכלבים עזי נפש : כי תמיד אחריהם רדפו. ירוצו לא יגעו ילכו ולא יעפו : ויאמרו הן נשארנו מעט מהרבת. ואש זעמינו אין מכבה : כי גם בחדרים אימה. ורוח עוד בנו לא קמה : נסעה ונלכה בשדה. אשר אין אורב וצודה : ויען אחד מן המשפחה. אשר רוח חכמה בו נחה : אם את עצתי תאבו. וריבות שפתי הקשיבו : אל נא תמושו מזה. כי הרבה נוסעים אחזה : ממקומם ומארץ מולדתם. ושבו על עקב בשתם : ואשר קוו למצא ארץ שוקטת ושלוה. ומצאו בפלים לזעוה : כי אין החי בעצמו שולט. מתחבולות וסיבות להמלט : והמכיר מקום תחנותיו. לא יחליפנו ולא ימיר אותו : כי קול פחד יהיה באזניכם. כל מקום אשר תדרוך כף רגליכם : ולא שמעו לאשר אמר להם. ויעזבו את אהליהם : ויבאו וילכו עד בא השמש ואין אור. ויהנו על שפת היאור : כולם מקטנם ועד גדולם. ובחשכם למצא מנוח לכף רגלם : והנה מן היאור צפרדעים בקולם הומות. ויהי לכל חבורת הארנבת פחד ואימות : זה בקולו מר (ו)צורה. וזה ממקומו בורח : זה הולך דרך מעוקל. ואבד מנום מקל : וכמו השחר עלה. והנה על המסילה : הולכי דרך עוברים ושבים. רוכבים סוסים ולפניהם כלבים : אשר גדלה מאד צעקתם. כאשר מריחים במסילותם : עקבות הארנבים הנמושים. על פני השדה והפרשים : הסיתו הכלכים לשלוח בהם מהומה. ויכום ויכתום עד חרמה : והנשאים אמרו נשובה אל עמינו. ואל ארץ מולדתינו : והה ליום אשר נפשנו קצה. לשמוע מן החכם עצה : ולכבנו אל הוללות נפתה. כי טוב לנו אז מעתה : וישובו יתר הפליטה בנפש מרה ונכאבת. עד כואם אל ארץ נושבת :

והמשל באיש אשר הזמן עליו שלט. ויאמר ארחיק נדוד אחישה לי מפלט : ויעזוב מקומו וארץ מולדתו. אפס כי לא תהיה תפארתו : בדרך אשר בה ילך. ואם יאמר לו יהבך השלך : על בוראך וסבול סיבתו. כי מי יוכל לתקן את אשר עינתו : חכה עד עבור זעם מאהליך. אם רוח המושל תעלה עליך : לא ישמע ולא יאבה. הלפו עם אניות אבה : רבים אשר לא עצה שמעו. ויסעו מאהליהם אשר תקעו :